

**JAMES PATTERSON
și CHRIS GRABENSTEIN**

MAX EINSTEIN

SALVEAZĂ VIITORUL

Ilustrații de Beverly Johnson

Traducere din engleză
de Mihaela Răileanu

corintjunior

Redactor: Adelina Dragomir
Tehnoredactor: Lorena Ionică

James Patterson & Chris Grabenstein
MAX EINSTEIN SAVES THE FUTURE

Copyright © Zero Point Ventures, LLC
Illustrations by Beverly Johnson
This edition arranged with Kaplan/DeFiore Rights
through Graal Literary Agency

Toate drepturile asupra acestei ediții în limba română aparțin
CORINT JUNIOR, un imprint al CORINT BOOKS,
str. Mihai Eminescu nr.54A, București.
www.corintjunior.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
PATTERSON, JAMES

Max Einstein salvează viitorul/James Patterson și Chris Grabenstein;
il. de Beverly Johnson ; trad. din lb. engleză de Mihaela Răileanu. -
București : Corint Junior, 2021
ISBN 978-973-128-775-1

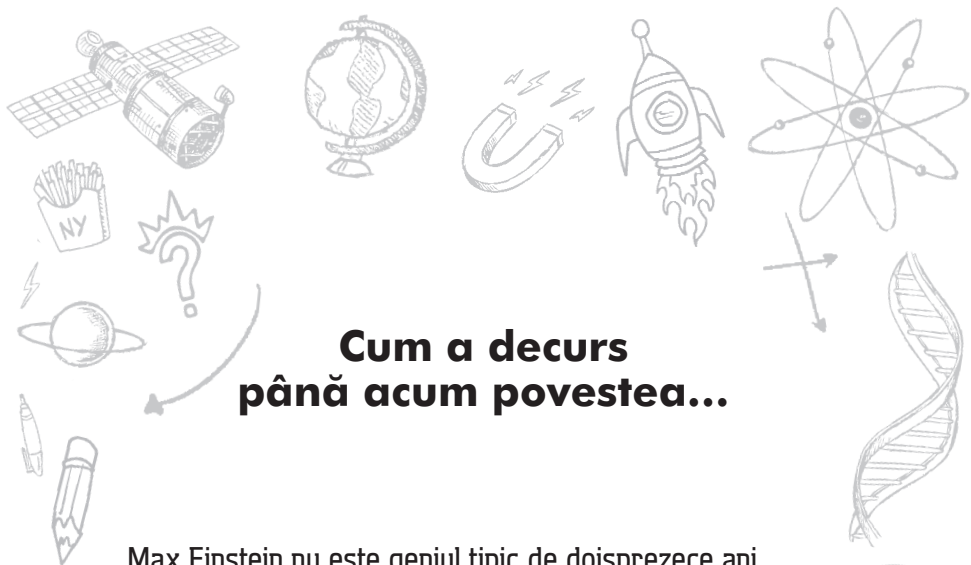
I. Grabenstein, Chris
II. Johnson, Beverly (il.)
III. Răileanu, Mihaela (trad.)

821.111

Copii care vor moșteni acest pământ
și care îl vor face un loc mult mai bun decât am reușit noi.

—JP și CG





Cum a decurs până acum povestea...

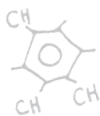
Max Einstein nu este geniul tipic de doisprezece ani.

Este fetița care a spart sistemul informatic de la New York University pentru a putea participa la cursuri. A inventat și a construit lucruri pentru a-i ajuta pe oamenii fără adăpost alături de care trăia.

Poate vorbi cu eroul ei, Albert Einstein (bine, asta numai în imaginația ei).

Dar totul s-a schimbat atunci când Max, o orfană fără adăpost care nu și-a cunoscut niciodată părinții, a fost recrutată de o organizație misterioasă numită Institutul Făuritorilor Schimbării! Misiunea membrilor institutului era să rezolve câteva dintre cele mai stringente probleme ale omenirii, folosind știința. Max a condus un grup de tineri geniali adunați de pe tot globul și, împreună cu aceștia, a inventat modalități noi de a aduce electricitate în cele mai îndepărtate colțuri ale lumii și de a purifica sursele de apă dintr-un sat indian.

NEW YORK

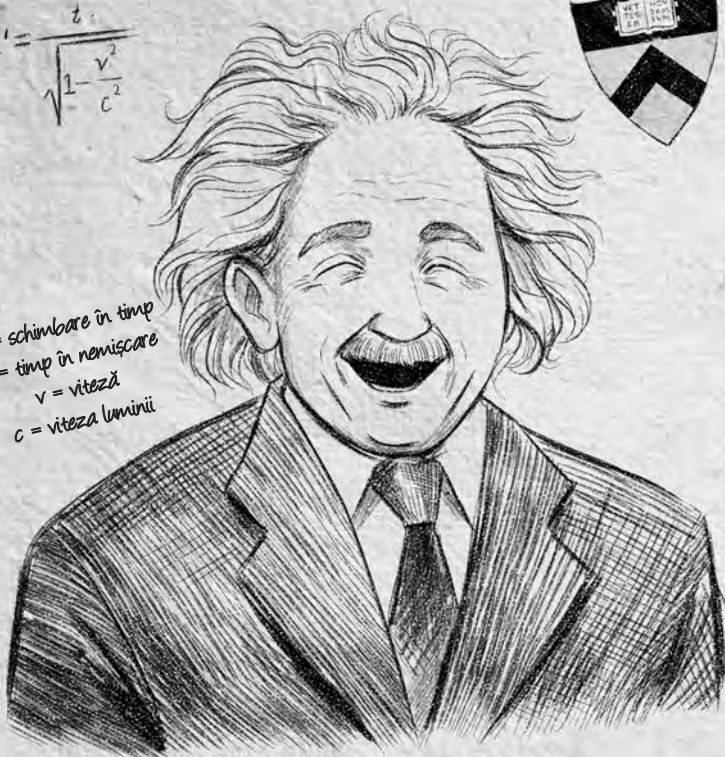


Numai că această echipă formidabilă poate continua să facă bine în lume doar dacă organizația sinistră cunoscută sub numele de Corporație nu pune mâna pe Max și pe prietenii ei!

Pentru că membrii Corporației ar face orice se poate pentru a-i opri din misiunea lor pe Max și pe prietenii ei făuritori de bine!

$$t' = \frac{t}{\sqrt{1 - \frac{v^2}{c^2}}}$$

t' = schimbare în timp
 t = timp în nemiscare
 v = viteză
 c = viteza luminii



„Nu mă gândesc niciodată la viitor.
Va veni destul de repede.”

- Albert Einstein



Prolog

1921

Princeton, New Jersey, SUA

Tânărul cuplu își așează fetița într-o cutie de carton, în care se afla o păturică moale și maronie, de flanel.

— Stai aici cuminte! gânguri mama către bebeluș.

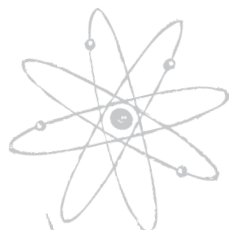
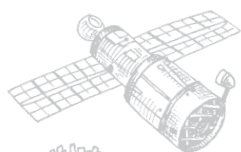
— Noi așteptăm un oaspete foarte special în această seară, adăugă tatăl.

Mama dădu din cap.

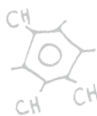
— Mentorul nostru! Cel de la care a început totul!

Își deschise brațele pentru a cuprinde toate aparatele electronice și echipamentele din laboratorul aflat în subsolul modestei lor case de pe Battle Road, nu departe de campusul Universității Princeton, instituție unde ambii soți erau profesori respectați în comunitatea academică.

În calitate de fizicieni, cei doi erau deosebit de creativi și de inventivi. Acest lucru se putea vedea și din felul în care făcuseră un țarc pentru bebelușul lor, dintr-o simplă cutie de carton.



NEW YORK



Iar fetei părea să-i placă la nebunie. Zâmbea, încerca să vorbească și se foia în păturica ei pufoasă, uitându-se la părinți în vreme ce aceștia se agitau prin încăpere. Urmăreau ecrane ciudate, apăsau diverse butoane și aduceau manete în poziția funcțională, iar toate aceste gesturi ale lor trezeau la viață o întreagă rețea de luminițe colorate, care clipoceau.

Fetița gângurea și-și împreuna mânuțele durdu-lii... uitându-se fix la luminile care scânteiau.

În curând, întregul subsol zumzăia de activitate.

— Cred că profesorul Einstein va fi cu adevărat impresionat! zise tatăl.

— Sper că va fi așa, spuse mama. La urma urmei, el este cel care a inspirat acest experiment. Toate aceste lucruri se întâmplă datorită lui.

Atunci când cei doi tineri străluciți au absolvit Universitatea Princeton (erau doi dintre cei mai tineri absolvenți, pentru că înainte de asta fuseseră copii geniali), l-au auzit pe Albert Einstein vorbind într-o prelegere despre relativitatea generală. Din acel moment, ei au lucrat la aplicațiile practice ale acestei teorii.

Toată energia necesară punerii în mișcare a echipamentelor și aparatelor electromagnetice rotitoare provoca acum așa de mult zgomot, încât cei doi cu greu auziră soneria de la intrare, undeva deasupra lor.

— El este, exclamă tatăl. A venit! Profesorul Einstein în persoană!

— Ți-ai adus aminte să ridici comanda pentru tor-
tul de portocale și căpșuni, nu-i așa? întrebă mama
în vreme ce amândoi urcau în grabă scările de lemn
ale subsolului.

— Da, draga mea. Trebuie doar să punem frișca...

— Putem face asta după demonstrația noastră!

S-au grăbit să-și întâmpine oaspetele, lăsându-și
bebelușul singur la subsol, uimit de toate zgomotele
ciudate și de curcubeiele strălucitoare ale luminilor
care continuau să clipească.

Fetița ieși singură din cutia de carton și merse de-a
bușilea pe pardoseala rece de beton, care părea să se
răcească și mai mult, pe măsură ce o pojghiță fină de
gheață se instala pe *interiorul* ferestrelor subsolului.

Copilul se învârti în jurul unor cutii de lemn, iar apoi
mersu în linie dreaptă spre o valiză care era deschisă.

Lipită de capacul ei desfăcut era o fotografie, care
înfățișa un bărbat cu părul vâlvoi, foarte nostim. Ima-
ginea strălucea, reflectând spectacolul de lumini din
încăperea și atrăgea și mai mult copilul. Tot acolo, adu-
nate în valiză, se găseau tot felul de lucrări științifice.
Bebelușul, desigur, nu putea citi ce scria în acele lu-
crări. De fapt, tot ce urmărea copilul era să ajungă și
să atingă toate acele lumini strălucitoare care clipeau
și dansau pe fața prietenoasă a bătrânelului cu păr alb
din fotografie.

Conductele de apă de la subsol începură să huruie
și să se zgâlțâie, pe măsură ce înghețau.

Ferestrele erau și ele acoperite acum cu aproape cinci centimetri de gheață.

Copilul își putea vedea propria respirație, sub forma unui norișor cețos.

Dintr-odată, apărură un fulger orbitor de lumină strălucitoare. Un arc de fulger în încăperea.

Zgomotul încetă.

Frigul dispărură.

Și lumea întreagă a fetei nu avea să mai fie niciodată aceeași.